

Mohai Szilvia

Budapest-Keleti

Akárhányszor csak a vonata kizötyögött a pályaudvarról, olyan üressé vált minden. Mintha még a menetszél által felkavart avar meg papírszemét meg miegyéb is lassabban hullott volna vissza a sínekre, mint egyébként. A vonatokról fel-leszálló, a peronokon végigvonuló utasok lépései szaggatottá váltak, és még a büfés is szótagolva közölte, hány forint lesz a hosszú kávé tejszínnel (cukor nélkül, nem kérek vissza, köszönöm). De persze az is lehet, hogy csak túl sok romantikus filmet láttam, ahol a drámai nagyjelenetben minden lelassul, hogy a rendezőnek még a legostobább néző agyába is sikerüljön belekalapálnia, hogy most bizony szomorúnak illik lennie. Mintha nem tudnánk, mikor mit érezzünk. Mintha muszáj lenne látnunk a vért, hogy ráeszméljünk, az uborka helyett épp az ujjbegyünkéből készül a saláta. Mintha...

Percekig álltam a peronon mozdulatlanul. Mint aki azt hiszi, ezzel megállíthatja az időt. Mert amíg látom a vonat utolsó kocsijának hátulját, ha csak egyszer egy milliméteres méretben, erősen pixelesen is, addig még tart. Addig még nincs vége. Mint amikor ott álls a temetőben a nagyapád sírgödre mellett, ahogyan elkezdik leengedni a koporsót abba a végtelen mélységű lyukba, és azon imádkozol, hogy minél lassabban tegyék, mert amíg meg nem hallod az első rög koppanását a kemény fadeszkán, addig nincs minden veszve. Addig még itt van. Addig még bármikor lelökheti magáról a fedelet, és felülhet nagyot nevetve, hogy csak vicceltem, kis bogár, no, ne sírjál, butuska. Ne megyek én sehová, itt vagyok, vigyázok rád.

Három hét. Be is írtam a naptáramba. November hatodika, péntek. Akkor jön legközelebb. Az csak huszonegy nap. Semmiség. De lehet, hogy nem tudok számolni, mert amikor a kedvenc kolléganőmnek tudósítottam a következő találkozásunk várható időpontjáról, ő meglehetősen sajnálkozva nézett rám, illetve a „huszonegy” és a „nap” közé egy olyan jelzőt illesztett be, amelyet én magam egy a múltból előtörő atyai pofontól rettegve sosem merésznék kimondani. De végül is még brit tudósoknak sem sikerült megállapítaniuk, hogy most akkor huszonegy nap sok vagy kevés, szóval szerintem igenis kevés és kész.

Amikor tegnap összepakolt, és elkezdte összehajtogatni az ingeit, muszáj volt segítenem neki, nehogy egy tucatnyi felismerhetetlenre gyűrődött textilgombóc társaságában érkezzon meg abba a ro... azaz csodás úti céljához, a festői búbánat tudja, hova. Képtelen vagyok megjegyezni a nevét. Sosem ment az olasz. Valami Sossalio vagy Sussolia vagy mit tudom én. Mindenesetre Bolognában kell átszállni. De úgyis csak negyvenezren lakják, szóval igazából olyan, mintha nem is lenne. Nincs is.

Amikor behúzta a bőröndjén a cipzárt, és az a táska tetejétől úgy nyolc centinyire megakadt, így egy darabon visszarángatta, hogy na majd másodjára, a déjà vu olyan erősen vágott az agyamba, hogy majdnem kiejtettem a kezemből a tárcáját az összes igazolványával meg a vonatjegyével együtt. Amelyet persze megint csak én kotortam elő neki a számtalan ruha- és egyéb kupac alól, mert én ilyen segítőkész barátnő vagyok, bizony. Vagy egyszerűen csak ostoba, aki nem tudja, mikor kell nem megtalálni egy pénztárcát.

Pedig én azt hittem, hogy tizedjére (huszadjára, századjára) majd könnyebb lesz. De nem, ez mindig ugyanolyan. Legfeljebb egyszer többet sírsz, legközelebb pedig kevesebbet. De az is lehet, hogy egyszerűen nem fogyasztok elegendő folyadékot, így nincs megfelelő mennyiségű víz, amit kisérik, mert a szervezet visszatartja azt a belső szervek optimális működésének biztosítása érdekében, és nem pazarolja el ilyen felesleges dolgokra, mint a száruhártya benedvesítése. Vagy csak kifogyott a könnykvótám, és még nem kaptam újat.

A legutóbb, amikor épp ismét csak végig kellett néznem, amint a vonata kizötyög a Keletiből, eszembe jutott, mi lenne, ha a mozdony elé vetném magam, mint valami modern Anna Karenina. Vagyis hát, a fene sem szeretné összekaszabolni magát, most komolyan, ha nem is

halnék meg, hogy néznék már ki annyi kötéssel, mint egy harci sérült egy katonai kórházban, hat kiló gézzel a fejemen. Inkább csak ráugranék a sínekre, majd visszaszökkenék, ruganyosan, mint egy cirkuszi artista, majd ide-oda hajlonganék a tapsviharban. Esetleg felpattannék a vonatra, és meghúznám a vészféket. Vagy pedig egyszerűen azt mondanám neki, hagyd már a francba azt a veszett pizzakiráltságot, és költözz ide végleg. Haza. Hozzám. Koszold össze a parkettámat a negyvenhatos cipőddel, hagyd felhajtva a vécéülőkémet, szőrözd össze a kádamat, és pakold tele a hűtőmet azzal a meglehetősen érdekes állagú vegán majonézzal, amelyet még akkor sem kóstolnék meg, ha fizetnének érte.

De sosem mondtam. Nem is értem, miért. Talán a választól féltam. Hogy mindez nem lenne praktikus. Mert hogy ott mennyivel magasabb a GDP. Alacsonyabb a környezetszennyezés, magasabb a nyugdíj, kevésbé korrump a kormány. Jobb a közlekedés, kevesebb a kátyú, tisztább a levegő. Mindig is imádtam, hogy ilyen logikusan gondolkodott. És egyben utáltam is érte. Legszívesebben azt feleltem volna minderre, hogy pont letojom a kátyúkat meg a környezetszennyezést meg a nyugdíjat. Mert én azt akarom, hogy amikor esténként megcsörren a kulcsom a zárban, odacsörtessen elém az előszobába a kinyúlt mackónadrágjában, és megkérdezze, milyen volt a napom. Vagy elpanaszolja a sajátját, hogy a főnök vagy a könyvelő vagy a takarító nő... Vagy bármi.

Akárhányszor csak a vonata kizötyögött a pályaudvarról, mindannyiszor megfogadtam... hogy megállítom. Hogy eléugrom. Hogy felhívom, hogy eléugrom, ha nem állítja meg. Hogy a rendőrséget hívom fel, hogy a bomba hatástalanításához az alábbi feltételek teljesítését kérem, először is...

De persze sosem tettem meg. Semmit sem tettem. Hagytam kizötyögni azt az átkozott vonatot tízszer, százszor, ezerszer; belehalva, újraéledve, nem létező könnyeket elsírva, automatás kávékat védelve. Cukor nélkül, nem kérek vissza, köszönöm. Tájékoztatjuk utasainkat, hogy a hatos vágányra vonat érkezik, a vágány mellett, kérjük, vigyázzanak. És én vigyáztam is, pedig legszívesebben ráugrottam volna a sínekre, hogy ne vigyék el őt, mert a mi történetünket bizony nem fogja megőrizni az örökkévalóságnak egy a címszereplőt kétdimenzióssá lapító gázolás. A rendőrség seperc alatt lezárna az ügyet, feltéve persze, hogy azonosítani tudna, mivel valamiért állandóan otthon hagyom a személyimet. Az igazolványképem szerinte szörnyen béna; azt mondta, úgy nézek ki rajta, mint valami szökött bűzöző. Szóval hiába állítanám meg a vonatot ronda személyi híján, és vallanám be neki, hogy nem érdekelnék a kátyúk, mert én élnék vele akár egy barlangban is, ahol nem hajtja le a vécétetőt, és a kulcsa sem kérdezi meg, hogy milyen volt a napom, amikor esténként csörren a zárban.

Akárhányszor csak a vonata kizötyögött a pályaudvarról, olyan üressé vált minden. Mintha még... Nem, nem sírok. Nem vagyok óvodás. Tudom, hogy alig egy hónap múlva újra itt lesz. Különb is, csak nem lehet olyan szörnyű ez. Ha Anna Karenina ivott volna előtte egy hosszú kávé tejszínnel, talán ő sem... Vagy ki tudja. De végül is még brit tudósoknak sem sikerült megállapítaniuk, hogy huszonegy nap sok vagy kevés. Szerintem most is épp ezen dolgoznak. Szóval talán az lesz a legjobb, ha leülök itt a pályaudvaron egy padra, és megvárom, amíg dűlőre jutnak. Cukor nélkül, nem kérek vissza, köszönöm.

Egy fel nem tett kérdés

Valahol mélyen mindig büntudatom volt, amiért hazudtam neki. Vagyis talán nem is hazudtam. Csupán nem válaszoltam egy olyan kérdésre, amelyet sosem tett fel. Annyira vékony ez a határ. Például, ha a születésnapodra epertortával lep meg, te pedig azóta utálsz az epret, amióta egyszer gyerekkorodban úgy leetted eperfagyival a kedvenc fehér ruhácskádat, hogy ki kellett dobni, mert többszöri mosás után sem jött ki belőle az a rózsaszín folt, ráadásul az anyád még egy hét

mosolyszünettel is jutalmazta a mutatóanyagot, mégsem szólsz semmit, csak mosolyogva megköszönöd, majd miután elfújta a gyertyákat, és odanyújtotta a tányérod az első szeletért, megvárod, amíg ki nem megy a konyhából felvenni a mobilját, orvul belecsusszantod a szemetesbe a gyümölcsös-vaníliakrém csodát, ésmég pár darab papírtörölt is szépen elrendezgetsz a tetején, nehogy észrevegye; és amikor visszajön, te mosolyogva méltatod a sütit, hogy milyen figyelmes, és nagyon köszönöd, de nem kérsz többet, mert már teleetted magad az előző két fogással.

És valójában ez sem hazugság, mivel egy leves meg egy főétel tényleg bőven elég tud lenni, főleg egy negyvenöt kilós nőnek, pláne, ha korábban ilyen-olyan divatos diétákkal meg heti rendszerességűlebőjtőkkel úgy összeszűkítette a gyomrát, hogy csoda, hogy két tányér étel belefér, mert hiszen már Coco Chanel is megmondta, hogy egy nő sosem lehet elég vékony vagy elég gazdag. Ahogyan az sem hazugság, ha lemondasz egy közös mozizást azért, hogy eleget tehess a főnököd vacsorameghívásának. Egyrészt moziba később is el lehet menni. A sikerfilmeket úgyszólván több hétig játsszák. Másrészt egy vacsora még nem randi. Pláne a feletteseddel. Nevezhetjük akár szakmai megbeszélésnek is. Hiszen tényleg beszélgettetek. Az, hogy három óra és két üveg bor után megkérdezte, milyen színű bugyi van rajtad, persze némileg megingatja az esemény üzleti találkozó jellegét, de visszaemlékezve, hány állásinterjú faggatott már arról a munkaügyi, akarsz-e szülni a közeljövőben, és ha igen, mikor, ha pedig nem, miért nem, egy némileg indiszkrét kérdés még semmit sem jelent.

Ráadásul én utálok hazudni. Nem is tudok. Egyrészt olyankor mindig megremeg a hangom, és félek, hogy ez elárul. Másrészt sosem emlékszem arra, mit is mondtam, így pedig könnyedén belesétálhatok a saját csapdámba. Harmadrészt pedig, miért is akartam volna bántani őt. Hiszen semmit sem tett. Például soha nem emelt rám kezét, nem kiabált velem, nem felejtette el a születésnapomat, nem kezdett ki a húgommal, sosem volt túl fáradt levinni a szemetet, sőt, még a PIN-kódomat sem puhatolta ki a fejemre ereszkedő rózsaszín felhőcskék okozta akut vakságomat kihasználva, hogy aztán galádul lemeríthesse a bankkártyámat, majd leléphessen a huszonkét éves, frissen botoxolt titkárnőjével Mexikóba. Illetve, nem alázott meg nyilvánosan a legjobb barátunk esküvőjén azzal, hogy „Hogyhogy mi mikor? Mármint ő meg én? Jesszus, ne már”, nem ütötte el traktorral a nem létező kutyámat, és nem is gyűjtötte rám a házat éjszaka balesetnek álcázva a dolgot egyetlen egyszer sem. Szerintem még csak öngyújtója sem volt. Nem dohányzott. Nem is drogozott. És nem is ivott. Meg nem is szeretett.

Vagyis ezt így azért sosem jelentette ki. Sőt, végül is épp az ellenkezőjét mondta, ám én valahogy mégsem tudtam felhőtlenül örülni a vallomásának, mert eléggé zavart az a „de” a mondat végén. És mivel ez a bizonyos kétfetűs szó faltól falig betöltötte a koponyaüregemet, már nem is tudom pontosan, mi következett utána, de általában olyasmik, hogy „nekem ez az elköteleződés-dolog sosem ment”, vagy „egy közös macska túl nagy felelősség” meg „talán sosem leszek elég érett az apasághoz”.

Nem emlékszem rá, mikor jött el az a pillanat, amikor már nem azt akartam, hogy ne így gondolja, hanem hogy dögölgjön meg, amiért így gondolja. És arra sem, mikor jutottam arra az álláspontra, hogy nem azzal okozhatom neki a legnagyobb fájdalmat, ha mindezek ellenére megtartom. Mondjuk szerintem ezt nem is nevezhetjük igazán bosszúnak. Racionális döntés volt; legfeljebb jogos önvédelem, aránytalan eszközökkel. Hazudni legalábbis biztosan nem hazudtam. Csupán nem válaszoltam egy olyan kérdésre, amelyet sosem tett fel.

Ez pedig nem az én hibám. Mert ha azon a bizonyos kedd estén úgy köszöntött volna, miután hazaérve becsukta az ajtót maga mögött, levette a sötétkék vászoncipőjét, és gondosan elrendezgette az előszobaszekrény alsó polcán, ahogyan mindig is szokta, hogy „Szia, kicsim, megjöttem; amúgy egészen véletlenül nem volt tegnap egy olyan gyerekünk, aki ma már nincsen?”, akkor én bizony isten azt feleltem volna neki, hogy de. És a családvédelmisnek is azt mondtam volna a múlté előtti kötelező beszélgetésen, hogy „én szeretném, de ő nem akarja”, ahelyett, hogy „három is van már, nem engedhetünk meg még egyet”.

Ma pedig, így lassan másfél év távlatából nem hiszem, hogy érdekelné, valaha egyszer, hat teljes hétig nem volt-e egy sosem akart gyereke, aki aztán mégsem lett. Időről időre kedvet kapok ahhoz, hogy felhívjam, és elmondjam neki, hogy de bizony; és megtudakoljam, csupán elhanyagolható mértékben fáj-e neki, hogy még csak szavazati jogot sem kapott az ügyben vagy annál azért egy fokkal jobban. Ám e készítés sosem tart soká. Hiszen, ha akkor nem tettem, most már minek. Különb is, kinek hiányozna, hogy válaszoljanak egy olyan kérdésére, amelyet sosem tett fel.